

PRZEWODNICZĄCY
Krajowej Rady Radiofonii
i Telewizji

Do druku nr 477

Warszawa, 19 maja 2016 roku

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz. ....

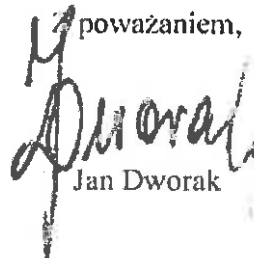
Data wpływu **19-05-2016**

Pan Adam Podgórski
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 kwietnia 2016 r. o sygn. GMS-WP-173-112/16 w sprawie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz uchyleniu ustawy o opłatach abonamentowych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Iwona Śledzińska-Katarasińska), w załączeniu przekazuję uwagi Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji do powyższego projektu.

z poważaniem,

Jan Dworak

Uwagi KRRiT do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz o uchyleniu ustawy o opłatach abonamentowych

I. Finansowanie mediów publicznych z budżetu państwa

W Europie istnieją różne systemy finansowania mediów publicznych w zależności od rozwiązań przyjętych przez poszczególne państwa. Według danych Europejskiej Unii Nadawców obejmujących kraje UE, EOG oraz wybrane państwa spoza UE, najbardziej popularnymi formami są:

- opłata abonamentowa, która funkcjonuje w 22 państwach europejskich;
- finansowanie z budżetu państwa - obowiązujące w 15 krajach.

Abonament, będący rodzajem powszechnej opłaty, skutecznie egzekwowanej i przeznaczonej na zadania mediów publicznych wydaje się być najbardziej dojrzałym sposobem finansowania nadawców publicznych. Można w uproszczeniu powiedzieć, że obowiązuje on, z kilkoma wyjątkami, przede wszystkim w krajach zachodniej Europy o stabilnej demokracji, takich jak Anglia, Francja, Niemcy, kraje skandynawskie a także południowi sąsiedzi Polski, Czechy i Słowacja. Jego zalety to przewidywalność, niezależność od rządów i tworzenie formy więzi między mediami a ich odbiorcami.

Forma finansowania oparta o budżet państwa obecna głównie na wschodzie kontynentu (państwa bałtyckie, Białoruś, Ukraina, ale także Hiszpania, Belgia i Holandia) jest domeną państw o młodej demokracji lub małej populacji, nie wydaje się zapewniać stabilnego funkcjonowania nadawców publicznych. Jak pokazuje przykład np. Hiszpanii, w której obecnie media publiczne finansowane są głównie z budżetu państwa, każdy kryzys gospodarki kraju ma negatywny wpływ także na sytuację finansową mediów publicznych. Skrajnym przykładem jest Grecja, w której dramatyczna sytuacja gospodarcza i poszukiwanie oszczędności spowodowało w 2013 roku likwidację mediów publicznych. Co prawda, pod wpływem protestów utworzono je ponownie, ale w znacznie ograniczonej formie i ciągle borykające się z trudnościami finansowymi. To pokazuje również na drugą – obok braku stabilności – słabość finansowania budżetowego, dużą podatność mediów na wpływy władzy wykonawczej.

Poniżej mapka przedstawiająca obowiązujące w poszczególnych krajach systemy finansowania mediów publicznych:

II. Wysokość finansowania nadawców publicznych

Przewidywane w projektowanej nowelizacji finansowanie nadawców publicznych kwotą będącą równowartością 0,3% wydatków budżetu państwa (art. 32e ust. 1), co zdaniem autorów, przedstawionym w uzasadnieniu stanowiłoby w 2016 roku ok. 1,04 mld zł, nie spowoduje dekomercjalizacji programu Telewizji Polskiej, a tym bardziej nie będzie koniecznym impulsem rozwojowym dla wszystkich mediów publicznych.

W ostatnich latach bowiem KRRiT przekazywała mediom publicznym kwotę 750 mln zł (w roku 2016 będzie już znacząco mniej – prognoza mówi o 661 mln zł), co zaspokajało minimalne potrzeby radiofonii publicznej, lecz już nie TVP. W dokumencie KRRiT pt. *Nowy model funkcjonowania mediów publicznych w Polsce*¹ wskazano, że po zsumowaniu zapotrzebowania TVP, Polskiego Radia i rozgłośni regionalnych Polskiego Radia uwzględniającego optymalny sposób realizacji zadań ustawowych nadawców publicznych na podstawie aktualnego stanu prawnego, suma ta powinna wynieść docelowo ok. 2,68 mld zł (1,9 mld zł w 2015 roku). Przy oszacowaniu potrzeb nadawcy uwzględnili sygnalizowaną przez KRRiT konieczność ograniczenia w ciągu trzech lat przychodów z działalności komercyjnej, głównie reklamowej do 1/3 obecnego czasu emisji reklam.

Ponadto, jak wspomniano w uzasadnieniu projektowanej nowelizacji ustawy, proponowany system finansowania nadawców publicznych z budżetu państwa jest inny niż system finansowania obowiązujący w momencie wstąpienia Polski do UE i w związku z tym najprawdopodobniej będzie wymagał notyfikacji w Komisji Europejskiej. Zdaniem KRRiT, okres kilku miesięcy (projektowana ustawa ma wejść w życie 1 stycznia 2017 r.) to zbyt krótki czas na negocjacje z Komisją Europejską.

III. Propozycja wprowadzenia ograniczeń reklamowych

W art. 16a ust. 8 projektowanej nowelizacji ustawy wprowadzono w TVP ograniczenie przekazów reklamowych „z wyjątkiem autopromocji na jednej z anten ogólnopolskich eliminując reklamy:

- 1) podczas trzech godzin emisji w paśmie czasowym 10.00 – 16.00,
- 2) podczas trzech godzin emisji w paśmie czasowym 16.00 – 22.00.”

Zdaniem KRRiT wprowadzenie ograniczeń reklamowych w powiązaniu ze stabilnym i na odpowiednim poziomie finansowaniem nadawców publicznych jest słusznym postulatem. Zaprojektowane rozwiązanie wprowadzające ograniczenia reklamowe w TVP „na jednej z anten ogólnopolskich” w określonych porach dnia nie wydaje się jednak być najlepszym pomysłem. We wspomnianym wcześniej dokumencie² wskazano, że KRRiT rozważała kilka koncepcji stopniowego ograniczania reklamy w TVP w poszczególnych: programach, miesiącach roku, dniach tygodnia lub porach dnia. W TVP1 i TVP2 większość przychodów z reklamy generowanych jest w porze największej oglądalności tzw. *prime time*. Zjawisko to ma inny charakter w programach wyspecjalizowanych – większość przychodów na tych antenach przynoszą spoty emitowane poza porą największej oglądalności. Rozwiązanie polegające na wprowadzeniu odmiennych zasad emisji reklamy w porach roku, dniach tygodnia czy też porach dnia lub innych dla różnych programów (uniwersalne/wyspecjalizowane) wymagałyby jednak stosowania bardzo skomplikowanych zasad negocjowania kontraktów reklamowych oraz rozliczania czasu reklamowego w projektowanych ramówkach. W efekcie przeprowadzonych analiz okazało się, że najbardziej

¹ *Nowy model funkcjonowania mediów publicznych w Polsce*, KRRiT, grudzień 2015.

² jw.

racjonalne byłoby równomierne ograniczenie minut reklamy w TVP we wszystkich programach jednocześnie. Z dzisiejszych 12 minut czas antenowy byłby skrócony w pierwszym roku do poziomu 8 minut w godzinie, w drugim do 4 minut, aby docelowo osiągnąć poziom max. 2,4 minut w trzecim roku przy zachowaniu zakazu przerywania audycji reklamami.

W przypadku Polskiego Radia przychody reklamowe już obecnie nie pokrywają 20% kosztów działalności i są w większości generowane w głównych programach (Program 1 i Program 3). Całkowita rezygnacja z emisji reklam w Programach 2 i 4 pozostanie bez istotnego wpływu na wysokość przychodów komercyjnych nadawcy. W odniesieniu do Jedynki i Trójki proponuje się zastosowanie tego samego rozwiązania co w przypadku TVP, tj. docelowe ograniczenie czasu reklamowego do max. 2,4 minut w godzinie.

IV. Powoływanie i kadencyjność członków zarządu i rad nadzorczych mediów publicznych

W poselskim projekcie nowelizacji ustawy proponowane są nowe regulacje odnoszące się do powoływania członków zarządu i rad nadzorczych w trybie konkursowym, którego szczegółowy regulamin określić miałyby KRRiT w drodze rozporządzenia. To zmiany, które konsekwentnie udoskonalają model funkcjonujący w latach 2010 – 2015.

Nie przewidziano jednak trybu uzupełniania składu organów spółki w przypadku powstania wakatów (m.in. wskutek rezygnacji z pełnienia funkcji). KRRiT sformułowała tego rodzaju wnioski po doświadczeniach uzyskanych w wyniku przeprowadzenia dwóch konkursów z udziałem uczelni akademickich na podstawie zmian wprowadzonych do ustawy o radiofonii i telewizji w 2010 r. Obowiązek przeprowadzania pełnego postępowania konkursowego każdorazowo w przypadku konieczności uzupełnienia składu rady nadzorczej może prowadzić do czasowego uniemożliwienia funkcjonowania rady, bowiem zgodnie z brzmieniem projektu ustawy, rada musi działać w pełnym składzie (po siedmiu członków w tzw. dużych spółkach i po pięciu w spółkach regionalnych). Po przeprowadzeniu konkursów w 2011 roku, KRRiT postulowała, aby w przypadku uzupełniania składu rad w trakcie kadencji, istniała możliwość zgłaszania kandydatur przez członków KRRiT spośród osób, które uprzednio uzyskały rekomendacje wyższych uczelni i dotarły do ostatniego etapu procedury konkursowej.

W brzmieniu proponowanym w projekcie nowelizacji ustawy, KRRiT musiałby przed odwołaniem członka rady rozważyć przeprowadzenie konkursu w celu powołania jego następcy, tak aby zapewnić niezakłócone funkcjonowanie spółki. Proponowane przepisy powinny także odnosić się do kwestii wskazywanych w oświadczeniach KRRiT, a w szczególności powinny być tak sprecyzowane, aby wykluczyć możliwość łączenia różnych funkcji we władzach spółek mediów publicznych. Opinię tę KRRiT wyraziła w stanowisku z 6 grudnia 2011 roku.

Proponowane przepisy powinny przewidywać również możliwość odwoływania członków rad programowych na przykład w przypadku udokumentowanego nieuczestniczenia w pracach rady.

W omawianym projekcie wprowadzono różne okresy kadencji dla poszczególnych organów nadawców publicznych: zarząd – 4 lata, rada nadzorcza – 3 lata, rada programowa – 4 lata. Wydaje się, że właściwe byłoby ujednoczenie tych okresów, ponieważ wszystkie organy odpowiadałyby za efekty działań nadawców publicznych w takim samym okresie.

V. Zadania mediów publicznych

W części dotyczącej zadań mediów publicznych (w szczególności art. 1) w zakresie realizacji misji publicznej projekt jest w znacznej części ograniczony w stosunku do aktualnie obowiązującej ustawy o rtv.

Projektodawcy zdecydowali o usunięciu z obecnego art. 21 ust. 2 ustawy, w którym wskazane są powinności nadawcy publicznego, czyli takie elementy które wpływają na realizację szczególnych zadań wpływających na bogactwo i różnorodność treści a w konsekwencji na wartość i jakość programów (np. uwzględnienie potrzeb mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługujących się językiem regionalnym, przeciwdziałanie różnego typu patologiom, kształtowanie postaw prozdrowotnych, upowszechnianie i propagowanie sportu amatorskiego, podejmowanie działań na rzecz edukacji medialnej itp.). Projektowany art. 21 ust. 1 zawiera co prawda definicję misji publicznej, ma ona jednak nadal charakter ogólny i może być różnie interpretowana zarówno przez nadawców jak i instytucje ich oceniające.

W przypadku dość ogólnego określenia w projekcie zadań mediów publicznych, konieczne wydaje się sprecyzowanie misji publicznej poprzez wprowadzenie do ustawy wymogu zawierania z nadawcami tzw. karty powinności, czyli swoistego rodzaju kontraktu obowiązującego przez okres kadencji zarządu (aktualnie Komisja Europejska ocenia proponowane przez Polskę zapisy ustawowe w tym zakresie). Karta określałaby minimalne udziały audycji realizujących zadania misyjne (w zakresie informacji, publicystyki, kultury, edukacji, rozrywki i sportu), w tym poziom nowych treści programowych (udział audycji premierowych). Konkretyzacją karty powinności byłyby roczne plany finansowo-programowe (w tym inwestycyjne, technologiczne) nadawców składane do KRRiT w celu ich oceny i zatwierdzenia w drodze uchwały.

VI. Rozliczanie misji

Projekt nie wprowadza rozwiązania dotyczącego oceny rynku w kontekście pomocy publicznej, tj. tzw. testu *ex ante*. Test ten ma zastosowanie w przypadku wprowadzania na konkretny rynek nowej istotnej usługi (aktualnie Komisja Europejska rozpatruje nowelizację ustawy o rtv pod tym kątem). Ponadto w projekcie nie przewidziano odpowiednich działań w sytuacji, gdy przychody publiczne nadawcy w ciągu roku przewyższą koszty netto realizacji misji. W proponowanych przez Polskę regulacjach określono, że jeśli kwota nadwyżki nie

będzie większa niż 10% całkowitego kosztu misji, wówczas nadawca może zatrzymać tę nadwyżkę pod warunkiem przeznaczenia jej na realizację zadań misyjnych. W przypadku nadwyżki ponad 10% nadawca dokona zwrotu organowi przydzielającemu środki.

VII. Ustawa o opłatach abonamentowych

W art. 3 ustawy zmieniającej, projektodawca przewiduje utratę mocy obowiązującej ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (tj. z dniem 1 stycznia 2017 roku). Zgodnie z art. 9 ustawy o opłatach abonamentowych Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, na wniosek kierownika jednostki operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe umarza zaległości w płatności opłat abonamentowych, odsetki za zwłokę w ich uiszczeniu oraz opłatę, o której mowa w art. 5 ust. 3, i odsetki za zwłokę w jej uiszczeniu, w przypadku gdy niemożliwe jest ustalenie podmiotu zobowiązanego do uiszczenia tych opłat lub jego adresu lub podmiot zobowiązany do uiszczenia tych opłat nie posiada majątku, z którego można zaspokoić należności. Stosownie do art. 10 ww. ustawy 1, w wyjątkowych sytuacjach, jeżeli przemawiają za tym szczególnie względy społeczne lub przypadki losowe, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji może umorzyć lub rozłożyć na raty zaległości w płatności opłat abonamentowych, odsetki za zwłokę w ich uiszczeniu, opłatę, o której mowa w art. 5 ust. 3, oraz odsetki za zwłokę w jej uiszczeniu. Wniosek o umorzenie lub rozłożenie na raty należności wymienionych w ust. 1 podmiot zobowiązany do uiszczania opłat abonamentowych składa do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

W związku z powyższym, projekt wymaga wprowadzenia zmian poprzez zapewnienie możliwości rozpoznania spraw będących w toku postępowania administracyjnego czy też administracyjno-sądowego. Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji przysługują kompetencje dotyczące rozpoznania wniosków z zakresu umorzenia lub rozłożenia na raty zaległości. Niezasadne jest pozbawianie abonentów prawa do rozpoznania przez organ wniosku w przedmiocie umorzenia lub rozłożenia należności na raty w przypadku ustalenia przez wierzyciela istnienia zaległości lub skierowania tytułu wykonawczego na drogę postępowania egzekucyjnego. Ponadto szereg spraw z zakresu umorzenia lub rozłożenia wierzytelności na raty zostało zaskarżonych przez abonentów do sądów administracyjnych, co również wymaga rozpoznania przez sądy, a być może (jeżeli tak postanowi sąd) również ponownego rozpoznania przez organ administracji.

Warto na koniec podkreślić główne cechy projektu poselskiego w ocenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji: podstawową zaletą jest czerpanie z dobrych i złych doświadczeń dorobku polskich mediów. Zmianie ulegają jedynie – jak się wydaje - elementy wymagające w oczach autorów poprawy w dotychczasowym funkcjonowaniu mediów. Pomijając szczegóły rozwiązań, KRRiT z aprobatą dostrzega w projekcie tendencję uspołecznienia władz mediów przy niezmienionej (w stosunku do stanu z końca 2015 roku) procedurze wyboru, usamodzielnienie oddziałów TVP, co umożliwi dalsze wzmocnienie mediów regionalnych, zgodne z tradycją samorządności w Polsce.

Słabością jest budżetowy sposób finansowania mediów. Badania wskazują, co prawda, że zyskuje on największą aprobatę Polaków, doświadczenia innych krajów mówią jednak, że aby media mogły dobrze pełnić swoją społeczną rolę, powinny być finansowane przez obywateli. Do tego spełnić trzeba jednak jeden warunek – ich program musi być aprobowany przez społeczeństwo, różne jego środowiska i ugrupowania. Musi łączyć, a nie dzielić. I to wydaje się dzisiaj nie do osiągnięcia.

VIII. Uwagi szczegółowe:

- projekt nie uwzględnia różnicy pomiędzy programem I i II TVP SA a programami rozpowszechnionymi na podstawie udzielanych przez KRRiT koncesji, a także różnicy między sposobami ich rozpowszechniania, na co wskazywałoby proponowane brzmienie art. 16 a ust. 7 i 8 oraz art. 26 ust. 9. Niejasne jest również, co projektodawca rozumie pod pojęciem „programu ogólnopolskiego” i „programu ogólnokrajowego”, czy przykładowo program TVP Kultura i TVP Historia rozpowszechniane w sposób satelitarny, mogą być także uznane za programy ogólnopolskie, o których mowa w ust. 8. Niezrozumiałe jest rozróżnienie posługiwania się nazwą dwóch programów określoną w koncesji (TVP Kultura, TVP Historia), a w wypadku programu dla dzieci określenie jako „programów dla dzieci”. Projekt przewiduje nowe pojęcie „przekazu reklamowego”, co może budzić wątpliwości w kontekście definicji przekazu handlowego i reklamy. Warto też wskazać, że projektodawca powinien posługiwać się sformułowaniami ustawowymi, tj. nie „kanał” lecz „program” (ust. 7) oraz nie „antena” lecz „program” (ust. 8).
- przepis art. 16a ust. 8 może budzić wątpliwości w kontekście kar nakładanych przez Przewodniczącego KRRiT na podstawie art. 53 ustawy; art. 22-25 - niezrozumiałe i sprzeczny z zasadami prawidłowej legislacji jest zabieg polegający na nadaniu - na mocy art. 1 pkt 4 projektu - nowego brzmienia rozdziałowi 4 ustawy o radiofonii i telewizji, przy czym nadanie nowego brzmienia w odniesieniu do wielu przepisów polega na powtórzeniu dotychczasowych unormowań m.in. art. 23, 23a, 24 i 27 ustawy o radiofonii i telewizji (ustawy o rtv);
- w art. 22 ust. 1 – powtórzony został zapis art. 13 ust. 1 ustawy o rtv, który dotyczy wszystkich nadawców, zatem nie ma konieczności ponownego zapisu o samodzielności nadawcy publicznego;
- w art. 22 ust. 2 – uszczegółowienie ogólnego przepisu art. 14 ust. 1 – wątpliwość jw.
- art. 22 ust. 4, art. 23 ust. 3 oraz art. 24 ust. 3 - przepisy upoważniające do wydania rozporządzeń nie zawierają wytycznych dotyczących treści rozporządzenia, które zgodnie z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP oraz § 63 i 66 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz.U. z 2016 r. poz. 283) powinny być integralną częścią tych przepisów;

- art. 26 ust. 3 pkt 2 – nie precyzuje stosunku dotychczasowych terenowych oddziałów spółek TVP SA do spółek telewizji regionalnych używając jedynie sformułowania „w miejsce dotychczasowych”. Ponadto w uzasadnieniu do projektu nie wskazano celu utworzenia oddzielnych spółek regionalnych;
- art. 26 ust. 5 – niezrozumiałe wydaje się użycie stwierdzenia „połączyć się, zachowując samodzielność programową”. Niejasne jest również jak należy rozumieć samodzielność programową w przypadku połączenia spółek regionalnych; jaki miałyby być cel połączenia? Czy tylko organizacyjny? Co z efektem programowym, który miałyby wynikać z tego połączenia?;
- art. 26 ust. 7 - wydaje się, że przepis błędnie odsyła do art. 23-26 zamiast do art. 27-30 ustawy o rtv;
- art. 26 ust. 9 – niejasne jest, czy zmianę redakcji tego przepisu należy rozumieć jako rozszerzenie obowiązku Prezesa UKE na wszystkie programy rozpowszechniane przez spółki, w tym programy rozpowszechniane na podstawie koncesji;
- art. 29 ust. 2 i 3 – sposób kształtowania składu rad programowych jest nieczytelny co w praktyce może rodzić wiele wątpliwości dotyczących trybu powoływania i desygnowania. Ponadto w uzasadnieniu do projektu nie wskazano przyczyny zwiększenia liczby osób wchodzących w skład rad programowych (obecnie rady takie liczą 15 osób a w projektowanej nowelizacji od 12 do 18 – art. 29 ust. 1);
- art. 32 – niejasno zostały określone kompetencje Funduszu Mediów Publicznych oraz sposób powołania i działania (np. „wspieranie realizacji przez media publiczne zadań, o których mowa w art. 21”);
- art. od 32 do 32e – niejasna jest struktura oraz zakres kompetencji organów Funduszu Mediów Publicznych. Niektóre z organów pozostają bez określonych zadań, tj. koordynator i kolegium Rady. Brak określenia wyraźnych zadań i sposobów ich realizacji przez pozostałe organy Funduszu;
- w art. 32b ust. 4 nie określono terminu corocznego składania przez Fundusz sprawozdania Sejmowi i KRRiT. Termin ten powinien być skorelowany z terminem składania sprawozdania KRRiT, jeśli miałyby ona uwzględnić je w swoim sprawozdaniu. Ponadto z przepisu nie wynika czy do corocznego sprawozdania Funduszu, które KRRiT uwzględnia w sprawozdaniu przedkładanym Sejmowi, Senatowi i Prezydentowi, ma zastosowanie art. 12 ust. 3 i 4 ustawy o radiofonii i telewizji;
- w art. 32c ust. 6 przewidziano składanie przez nadawców do Rady Funduszu rocznych sprawozdań, natomiast nie określono, w jakim celu miałyby być one składane (np. czy miałyby być oceniane, przez kogo: Radę Funduszu czy KRRiT, czy byłyby brane pod uwagę przy przydzielaniu środków finansowych itp.). Nie wskazuje się, do jakiego organu należy złożyć wniosek wraz z kosztorysem, o którym mowa w ust. 3. Ponadto

- termin składania przez nadawców do Rady Funduszu sprawozdań z wykorzystania przekazanych środków w danym roku, powinien być dostosowany do terminów składania tego typu dokumentacji do urzędów statystycznych (za IV kwartał do 10 lutego roku następnego, natomiast bilansowych za cały rok - do 30 marca);
- projekt nie likwiduje planów finansowo-programowych, ale nie zostało precyzyjnie określone, komu nadawcy przedkładają plany i czy - tak jak dotychczas uzgadniają je z KRRiT. Jednocześnie art. 32d ust. 1 zakłada ocenę Rady Funduszu, ale wyłącznie w zakresie planowanego zapotrzebowania na środki finansowe potrzebne do realizacji zadań misyjnych. Z projektu nie wynika jednoznacznie, czy wnioski, o których mowa w ust. 1, są tożsame z wnioskami z art. 32c ust. 3;
  - art. 32d ust. 3 – z projektu nie wynika, od jakiej decyzji rady służy odwołanie do zarządu i jakie spory on rozpatruje. Nie wynika też, w jakim trybie zapadają poszczególne rozstrzygnięcia;
  - w projekcie brak jest informacji, kto obsługuje i z czego jest finansowany Zarząd Funduszu, a jedynie wspomniano o obsłudze Rady Funduszu (art. 32 d ust. 10);
  - w art. 32e ust. 1 wskazano, że Fundusz Mediów Publicznych „...stanowi wyodrębnioną pozycję budżetową zaliczaną do wydatków w dziale 24.”, natomiast w załączniku nr 1 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 2 marca 2010 r. w sprawie szczegółowej kwalifikacji dochodów, wydatków, przychodów i rozchodów oraz środków pochodzących ze źródeł zagranicznych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1053, z późn. zm.) dział 24 nie występuje;
  - art. 32e ust. 2 jest rozbieżny z art. 32d ust. 1, w którym jako organ właściwy do rozpatrywania wniosków wskazuje się Radę Funduszu;
  - w art. 32e ust. 2 proponuje się podział środków finansowych wg zasady: 40% - TVP , 20% - Polskie Radio; 23% - spółki telewizji regionalnej; 12% spółki radiofonii regionalnej. Takie rozwiązanie jest niebezpieczne, bowiem sytuacja na rynku mediów nie jest stabilna pod względem finansowym (np. pojawiają się wahania związane z pozyskiwaniem wpływów z reklam). Sztuczne określenie tych proporcji dla nadawców radiowych i telewizyjnych uniemożliwi ewentualną reakcję Rady Funduszu w sytuacji kryzysu finansowego. Ponadto z przepisu nie wynika, jak przyznawane są kwoty w przypadku spółek łączących się;
  - art. 4 ustawy zmieniającej – wydaje się, że nieprawidłowo został wskazany art. 32b.
  - projekt nie zawiera przepisu przewidującego możliwości tworzenia przez spółki publicznej radiofonii i telewizji programów rozpowszechnianych na podstawie koncesji.